

VII

Elias Sehlstedts Sånger och Visor

- a digital facsimile edition from *Project Runeberg*

<http://runeberg.org/esesaovi/0015.html>

En gång skyfflas stoftets öden
Uti grafven om hvarann;
Att bli vän och bror med döden,
Gör så godt du kan.

Vår skald såg dagen den 8 december 1808 i Hernösand, där fadern, Abraham Sehlstedt, var handlande. Här genomgick han skola och gymnasium. Sina ungdomsminnen från »det ångermanländska stöperiet för framtidens snilleljus» har han själf lifligt tecknat uti en skizz, kallad »Ett stycke minne från skolan och gymnasium i Hernösand». Glanspunkten är skildringen af de tre årliga gymnastibalerna, då de unga alumnerna med håret lockigt friseradt »à la Carl Johan» förde stadens döttrar i dansen, i täflan med balens lejon, löjtnanterna vid Jämtlands fältjägare med förgyllda jägarhorn på de gröna frackskörten. Mellan danserna åto herrarne och damerna smörgåsar. Spritdrycker förekommo icke, allt var gemytligt och framför allt billigt, så att ingen hade skäl till klagan »att tockna baler göra vår ruin».

Vid sin norrländska hembygd förblef Sehlstedt troget fäst, fastän han efter ödets lagar i framtiden ständigt skulle få nedslå sina bopålar i sydligare trakter:

Är man född i Haparanda,
Skall man dö i Falsterbo,

säger han själf humoristiskt. Tanken på den oförgätna hembygden bröt dock oftare fram som en mollton, t. ex. i det vackra stycke *Norrländningens hemlängtan*, där han tillika på ett rörande sätt dröjer vid sin faders minne:

Väl sofver min fader — det sjungande haf
Vid grönskande strand honom söfver,
Och björkarne gro kring den älskades graf
Och fläta sitt skughvalf däröfver.

Sehlstedt blef student i Upsala 1829, men fick snart börja att försörja sig själf, sedan hans fader afidit utan att efterlämna tillgångar. Den unge studenten konditionerade nu såsom informator i flera hus, bland andra hos den gamle girigboken och cynikern J. J. von Scheven på Siggesta, hvars bekantskap skulle blifva så ödesdiger för C. J. L. Almqvist. Intrycken från den tid då Sehlstedt skötte andras undervisning synas icke hafva hört till de angenämaste, att döma af den bild han gifver oss af *Informatorn*, denna förbisedda personlighet, som »står i rang näst intill familjens katta», och som i känslan af sin ringhet befinnes vara

Blyg till den grad, att han går
I farstun ut, då han sig snyter.

Lifvets motigheter började Sehlstedt redan tidigt att sjunga bort. Allt ifrån gymnasietiden hade han sysslat med rim och meter — sagan »Byxorna» lär vara hans äldsta i tryck bevarade alster. Vid universitetet började den poetiska ådran att flöda rikare och snart påträffade man både i »Upsala-korrespondenten» och Stockholmsstidningar signaturen — *dt* under små stycken, i hvilka det för den fullfärdige skalden utmärkande skaplynnnet redan kan spåras. 1832 samlade han ett urval af dessa förstlingar uti ett litet häfte »*Norrlandsblommor*», hvilket emottogs välvilligt.

Sommaren 1834 — koleraåret — befann sig Sehlstedt — då för tiden en liten mager och späd student, såsom han själf beskriver sig — på besök hos en god vän, disponenten Smith på Kummelnäs, en egendom på Värmdön. Sehlstedt lefde lyckliga dagar hos denne afhållne vän, en stor jägare och kraftman, hvilken, då Sehlstedt